

ELS XAIS, A PREU D'OR

Robatoris massius de xais

Una vegada comprovat que tots els peixos del món no duen les quatre barres al llom, Catalunya empen una nova ofensiva amb els xais. Els valorarem tant que, per reproducció natural, aquestes bestioletes peludes acabaran portant a l'esquena senyeres de llana. No se'n sap l'origen, però la qüestió és que darrerament els ramats de xais catalans són l'objectiu preferit de les màfies més importants del món. No hi ha dia que no ens falti un xai, o una cabra (que a vegades els confonen). Els ramaders ja no saben què fer. Apel·lar els Mossos, per a què? A la Guàrdia Civil? se'ls menjarien. Potser organitzar patrulles entre ells? I, aleshores, quan es folla, a pagès?

A les males —i racistes— llengües els ha faltat temps per a acusar la comunitat musulmana d'estar al darrera dels robatoris; per allò de la Festa del Sacrifici (o de l'Ofrena) i tal... S'hi menja xai i el xai va car —en fi, com veieu, un libel islamòfob molt original i elaborat; que no prové d'una associació vegana antiespecista, precisament. Hi ha un petit detall, però, que no acaba de quadrar en l'acusació. La festa ja ha passat fa dies i, és clar, encara queda gairebé tot un any per a que es torni a

celebrar. “Ho guarden al congelador”, insisteix la secta anti-musulmana (malauradament, força estesa a casa nostra). Segur?

Una altra possibilitat, si tenim present la professió del darrer implicat (mecànic) és que, a molta gent, li falta feina o la que té no li abasta per a despeses. Aneu a saber si el mecànic encausat, davant l'afluència de cotxes elèctrics, s'ha quedat sense saber on guarden el maneguet (el famós *man-guito*) o les bugies i, el pobre, ha pensat en fer-se ramader d'ocasió. I com ell, gent de molts altres oficis a la baixa.

O imaginem que els lladres de coure tenen ja totes les línies pentinades, que cada vegada és més difícil trobar

una línia que funcioni i que la mateixa Renfe ha retirat el poc coure que quedava. Què han de fer, aquesta gent? Doncs dedicar-se al xai.

A *Karlitus*, hem decidit crear una Fundació pro-Xai. Ens quedem una cria al mes, la guardem al menjador de casa —sens dubte, però, no prou espaiós per a la pobra criatura, i més tal i com està el preu del metre quadrat en aquest país— i quan està prou grassa i formosa... en lloc de matar-la, la inscrivim en algun d'aquests *clubs* que avui dia omplen Barcelona (no ens referim al Barça, exactament), on finalment podrà desenvolupar una vida social plena i, segur, trobarà molt bona herba que pasturar.

